

חברה

כתב עת סוציאליסטי
לעניני חברה, כלכלה, פוליטיקה ותרבות

ניליון 24 | מרץ 2006

”יש בכוחן של החלטות נמרצות ב-100 הימים הראשונים לקיומה של ממשלה כדי להורות כיוון ולסלול את הדרך להמשך.”

מתוך: פיתוח בר קיימא: תכנית 100 הימים לממשלה החדשה, עמ' 22

חברה - כתב עת סוציאליסטי לעניני חברה,
כלכלה, פוליטיקה ותרבות

כתב העת יוצא באחריות יסו"ד -
ישראל סוציאלי-דמוקרטית

מערכת: קהילת פחבה 21 א' תל אביב 69404
gilatg@post.tau.ac.il

עורכים: יפתח גולדמן, גילי גופר, אודי מנור

מערכת: אבי בראלי, חודי נתון, ניר מיכאלי,

עופר סיטבון, דנה שני-עצמון, אדם הישראלי

עזרה גם: ענת חולתא, אביתר כפכפי

צילום: לשכת העתונות הממשלתית,

Aldo Peralta Amezcua - Stock.Xchnge

חנו כהן, ליהי קורן

עיצוב: ליהי קורן | נען

דפוס: גרפילי

מחיר: 10 שקלים לגיליון

גיליון זה בסיוע עמותת צל התמר

ראשית

תבוסתנית וכנועה, הרצויה ביותר לבעלי-הכוח, גם אם היא נאמרת בטון מתריס, ביקורתית או מרדני-לכאורה.
הפרדוקס הוא, שדווקא הפעם יש אלטרנטיבה. הפעם באמת לא "הכל אותו חרא". לראשונה מזה שנים רבות יש בישראל כוח פוליטי ממש, החותר לשינוי כיוון חברתי-כלכלי ולשיקומה של מדינת הרווחה: מפלגת העבודה בפניה החדשות. האם הישראלים עוורים? האם אינם רואים את ההבדל בין שכר מינימום של 3,335 ₪ בחודש לבין 4,700 ₪ (כפי שמציעה מפלגת העבודה)? האם אינם רואים את ההבדל בין מצוקה פנסיונית הולכת וגדלה לבין ביטוח פנסיה ממלכתי? האם אינם רואים את ההבדל בין לימודים אקדמיים <

בעוד פחות מחודש ימים יתקיימו הבחירות הכלליות בישראל. מערכת הבחירות מתאפיינת בפער מוזר בין טלטלות דרמטיות של הזירה הפוליטית לבין קיבעון משונה בציבור - מעין תרדמה או עילפון. אפשר שקיבעון זה מבטא את היאוש מהפוליטיקה, ואת השתרשות הדעה שאין אלטרנטיבה ו"הכל אותו חרא". אם כך הדבר, הרי שזהו נצחוננו הגדול של הימין - נצחון גדול יותר מכל הכרעה פוליטית. נטרול הפוליטיקה הדמוקרטית באמצעות סם ההרדמה של האדישות הציבורית מפנה את הזירה לפוליטיקה לא-דמוקרטית, שבה מתקבלות ההחלטות לא על-ידי העם ולא על-פי האינטרס של העם. ההכרזה ש"הכל אותו חרא" היא גישה

חברה

כתב עת סוציאליסטי
לענייני חברה, כלכלה, פוליטיקה ותרבות

הן תוכניות שאפשר להגשימן. אפשר להתחיל בהן ביום שלאחר הבחירות, במאה הימים שלאחר הבחירות, באופן שיתווה כיוון לארבע השנים הבאות, כדי שבבחירות הבאות נהיה כולנו במצב אחר, נראה ונדע שיש אלטרנטיבה. אבל כדי שהתוכניות הללו יוכלו להתממש צריך קודם ליצור את התשתית הפוליטית למימושן – צריך להביא לנצחונה של מפלגת העבודה בבחירות. "אני לא מאמין לעמיר פרץ עד שיוכיח את עצמו במעשים", אנחנו שומעים מכל עבר. אבל ברור שעמיר פרץ לא יוכל להוכיח את עצמו במעשים אם לא יזכה קודם לאמון העם בבחירות. הבעת אי-אמון באלטרנטיבה כמוה כהבעת אמון בשלטון הקיים – באולמרט, בנתניהו, בפרס ובמופז, בכל אלה שדרדרו את החברה הישראלית אל סף התהום. לא ייתכן שהישראלים לא מבינים את התקווה הגלומה בבחירתו של פרץ. משום כך צריך להפיח מחדש את התקווה. צריך לפעול, לכתוב, לדבר ולשכנע את הישראלים להאמין מחדש בכוחם, כדי שביום הבחירות ישתמש כל אזרח בכוחו הפוליטי כדי לשנות את המציאות.

<< יקרים להחריד, מעל ליכולתם הכלכלית של רוב הישראלים, ובין מצב שבו יכולים כל צעיר וצעירה ללמוד באוניברסיטה בתכנית מימון נוחה (כפי שמציעה יולי תמיר)? לא. מן הסתם הם רואים את ההבדל. אלא שאינם מאמינים להבטחות. ולא משום שההבטחות נראות חסרות-שחר או בלתי-אפשריות ליישום, אלא פשוט משום שהישראלים מיואשים. ואם הישראלים מיואשים, הרי שהמעשה הפוליטי החשוב ביותר כעת הוא החזרת התקווה. בגליון זה של 'חברה' ניסינו לתרום את חלקנו במאמץ להחזיר לישראלים את התקווה. שרטטנו כאן קוים לדמותו של עתיד אפשרי, בתחומי החברה, הרווחה, הכלכלה, הבריאות, החינוך והבטחון. לא מדובר בחזונות אוטופיים אודות 'מלכות הצדק המוחלט' ואפילו לא ב'תוכניות חומש', אלא באפשרויות ריאליות ומיידיות: צעדים ראשונים של מדיניות חברתית-כלכלית סוציאל-דמוקרטית. כשהתחלנו לתכנן גליון זה של 'חברה' קראנו לו 'גליון מאה הימים': מאה ימים ראשונים של ממשלה סוציאל-דמוקרטית בישראל. התוכניות שמציגים כאן כותבים שונים

